

POSUDEK DIPLOMOVÉ PRÁCE BC. MICHALA TALABIŠKY

ADMINISTRATIVNÍ CENTRUM ICEBERG

ZPRACOVANÝ OPONENTEM ING . ARCH. JANEM AULÍKEM

Úvodem je třeba konstatovat, že Diplomová práce Michala Tabiška je zpracována na základě předchozího velmi dobrého Předdiplomního projektu, který nastavuje pro nejasnou, neadekvátně využívanou lokalitu mezi Krčskou nemocnicí a sídlištěm Novodvorská, dosud bez relevantního urbanistického konceptu, přiměřený a vyvážený návrh. Tato práce není jenom základním zastavovacím schématem, ale představuje i podrobnější masterplan dobře korigující současné nedostatky v území vhodnou prostorovou strukturou jednotlivých objemů navrhovaných budov. Za dobře zvládnuté považuji doplnění stávajícího výškového objektu o další subtilnější vertikály a především nekonvenční zapojení funkční výtopny do veřejného prostoru. Konverze Industriálních a technologických objektů, pokud jsou už mimo provoz je v současné době vysoce přitažlivou prací pro architektky, ale odvaha a invence integrovat technologické objekty v běžícím provozu do nových obytných struktur je u nás spíš výjimečná. Určitě by byl zajímavý další vývoj prostorového rastru obklopujícího výtopnu, jeho využití pro městské funkce a minimálně z části i pro nějakou formu zeleně (samozřejmě nevím, zda není předmětem nějaké další diplomové práce) Předdiplomní projekt poskytuje dobrý základ pro práci na jednotlivých budovách souboru a tedy i pro práci Michala Talabišky.

Pás administrativních budov, zvolený pro diplomovou práci, tvoří po urbanistické stránce vhodnou ochranu pro obytné funkce v severní části území před dopravou ulice v Zálesí aniž by je stínil. Práce na vlastní Diplomové práci, která se potom zaměřuje na dvojici propojených administrativních objektů v tomto pásu hřebínkové způsobu zástavby, citlivě respektující protilehlou vilovou čtvrť, nutně nevyžadovala nějaký další zásadnější vývoj oproti masterplanu a ten taky neproběhl a to ani v prostoru uličního parteru.

Diplomant vyřešil předem víceméně stanovený objem do podrobnosti návrhu dvou vnitřně mírně odlišných administrativních budov v principu správně, samozřejmě se znalostmi, kterými může vzhledem ke své profesní zkušenosti disponovat. Musím ale přesto se zkušenostmi v projektování této typologie upozornit na skutečnost, jak výrazný rozdíl je mezi těmito administrativními budovami univerzálně pronajímanými a mezi sídly korporací, head quarters. Určitá nejistota, menší přesvědčivost dispozičního řešení v návrhu je způsobena právě tím, že budovy nejsou v tomto smyslu důsledně profilovány.

Na univerzálně pronajímatelnou budovu je zde příliš předdimenzované lobby vzhledem k dané kapacitě, malá hloubka kancelářské traktu pro univerzální využití v případě open space a nemožnost umístit neformální pracovní zóny a relax zóny do středního traktu, kde jsou nejvhodnější přímo ve vazbě na kanceláře, ne ve vzdálených, oddělených polohách.

Jako sídlo konkrétní společnosti pro kterou se dům staví, zde zase chybí autenticita zadání konkrétního uživatele, byť by bylo teoretické, ale vždy externí. Z toho by vyplynula větší rovnováha

mezi jednotlivými prostory, vyvážený vztah efektivity a velkorysosti a výraznější specifika layoutů. Takové zadání může být víc namahavé pro architekta, ale právě ze zvládnutého dialogu vyplyne určitá uvěřitelnost výsledného řešení, nejde to úplně fabulovat; tak jak je v návrhu naznačeno – výzkum a reklamní agentura je v zásadě jenom formální pojmenování a odlišení obou budov. Přes určité výhrady považuji diplomovou práci za úspěšnou a oceňuji odvahu pouštět se dnes do celoprosklených fasád, které i přes menší oblibu odborné i laické veřejnosti mají zejména vnitřnímu prostředí budov co nabídnout.

Pro obě varianty kancelářských budov potom platí chybějící zásada nutnosti přestupu z výtahu v lobby z důvodu kontroly a bezpečnosti, dnes naprosto nevyhnutelná a příliš velký počet příliš malých recepčních pultů. V přízemí budovy reklamní agentury je poměrně nejasné zdvojení a jídelen a recepcí při současném propojení obou částí. Každopádně jasné stanovení poloveřejné zony v lobby a zony už za kontrolou recepce spolu s přestupem z výtahů by vneslo do dispozice potřebnou provozní logiku v této typologii dnes obecně danou.

Architektonické řešení prosklených fasád vyjadřuje grafikou hliníkového rastru úsilí o individuálnější vyznění, což se celkem daří, ale i „random“ systém by mohl mít určitý algoritmus a zohlednit částečné otevírání oken. Některé tabule mají příliš velkou štihlou a musely by se kvůli stabilitě, praskání skla upravit. Rastr obou vyšších objektů a spojujícího krčku je odlišný takovým způsobem, že to trochu působí jako by to byly pláště s dvougeračním posunem, pokud by byla žádoucí odlišnost, fasáda nižší části by se měla výrazněji výtvarně vyprofilovat.

Na závěr otázka na studenta – jak je uvažováno stínění? pokud není použito účinnější exteriérové, jak je to možné/ nutné toto vykompenzovat?

Přes určité výhrady považuji diplomovou práci za úspěšnou a oceňuji odvahu pouštět se dnes do celoprosklených fasád, které i přes menší oblibu odborné i laické veřejnosti mají zejména vnitřnímu prostředí budov stále co nabídnout.

Navrhuji hodnocení B

V Praze 15.6.2021

Ing. arch. Jan Aulík